

TŘETÍ DÍL OSUDŮ TAJNÉ DCERY RUDOLFA II.

*Karolinina
volba*

ALEXANDER STAINFORTH

ALEXANDER STAINFORTH

Karolinina volba

Třetí díl osudů
tajné dcery Rudolfa II.

ALEXANDER STAINFORTH

Karolinina volba

Třetí díl osudů
tajné dcery Rudolfa II.

Tato kniha je dílem fikce. Ačkoliv série Krásná Karolína obsahuje jména, postavy a místa, které jsem čerpal z historických pramenů, události jsou pouze výtvozem mých představ.

Alexander Stainforth

Copyright © Alexander Stainforth, 2014

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2014

Cover © Karri Klawiter, 2014

Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2014

© Nakladatelství ČAS, 2014

ISBN 978-80-7475-038-0

Kapitola I.

(Jaro 1604)

Karolínu probudil zuřivý štěkot. Prudce se posadila na posteli a pohlédla k oknu, kterým dovnitř proudil měsíční svit. Neznělo to, jako by Vlček proháněl nějaké zvíře, jež na statek přišlo za potravou.

Pohlédla na Petra, který dál spokojeně oddechoval a nevnímal nebezpečí, číhající v temnotě noci. Chtěla ho probudit, když se Vlčkovu štěkání náhle proměnilo v radostné kňučení. Někoho vítal.

Zvědavost ji přiměla vstát a postavit se k oknu, ale nikoho neviděla. Možná ven zamířil někdo z čeledníku, koho také Vlček probudil. Ano, zdálo se to být jediným možným vysvětlením. Už se chystala ulehnout zpátky do postele vedle Petra, když se od okna odrazil kamínek.

Polekaně sebou trhla a zatajila dech. Noc se náhle ponořila do naprostého ticha, jako by držela stráž před hrozbou. Byl to však jen klam, neboť na okno udeřil další kamínek.

Rychle přešla k manželovi a pokoušela se ho probudit. Jen se přetočil na bok, něco zamumlal a pokračoval v hlubokém spánku.

Karolína se znovu zadívala k oknu. Kdo to jen může být? Kdo se jí snaží vylákat z domu? Nesmí tam jít, rozhodně ne sama. Pokud se jí nedaří vzbudit Petra, měla by odolat pokušení odhalit tajemství.

Cosí ji však lákalo vydat se ven. Bránila se tomu. Události uplynulého roku měla stále v živé paměti. Přišla o celou rodinu, pokoušeli se ji upálit jako čarodějnici a...

Nic z toho však její zvědavost nepotlačilo. Tam venku přece nemůže být nepřítel, jinak by ho Vlček nevítal.

Opustila tiše pokoj. V předsíni se ještě obula a přehodila přes sebe slabý plášť, který nosila do deště. Pak odstrčila závoru a vyšla před dům.

Vlček se k ní okamžitě vydal, ale v polovině cesty se zastavil, zavrtěl ocasem a zamířil zpátky. Lákal ji, přál si jí něco ukázat.

Karolína se nadechla studeného vzduchu a rozhlédla se po dvoře. Za vozy a čeledníkem se mohl někdo skrývat, někdo, kdo by jí třeba chtěl ublížit. Vlček ji však vedl zcela opačným směrem.

Následovala ho. Připadala si jako smyslů zbavená, když se po všech těch hrozných měsících vrhala kupředu.

A pak ho spatřila. Opíral se o vrata a působil velmi sebevědomě, jako by snad ani na chvíli nezapochoyboval o tom, že by se mu ji nemuselo podařit vylákat. A navíc samotnou.

Zastavila se a chvíli se na něho jen dívala. Při tom pohledu se jí zběsile rozbušilo srdce, naštěstí se však brzy upokojilo a dovolilo jí opět uvažovat.

Konečně se odhodlala přistoupit až k němu.

„Co tady děláš?“ zeptala se tiše.

Jindřich se napřímil a usmál se. Měsíc jim poskytoval trochu světla, aby si mohli jeden druhého pohlédnout.

„Kde je tvůj manžel?“ zeptal se Jindřich a skutečně ho vyhlížel.

Karolína mu neodpověděla, místo toho zopakovala otázku.

Jindřich se jí zadíval do očí. Hledal v nich mladou dívku, poznamenanou hořkým osudem. Už při jejich náhodném setkání v Praze ho překvapilo, jak vyspěle a zoceleně působí. Jako by jí život neuštedřil jediný šrám. Teď se jeho postřeh jen potvrdil.

„Přijel jsem tě varovat,“ řekl a přál si, aby brzy nastal rozbřesk a odhalil mu Karolínu v celé její kráse.

Hrdlo se jí okamžitě sevřelo úzkostí. „Proboha, před čím?“

„Nemůžeme si promluvit uvnitř?“ navrhl, ale Karolína to okamžitě odmítla. Ne, Petr je nesmí vidět spolu! Bůhví, co by si pomyslel. Tady může alespoň doufat, že ještě spí, že ho svým odchodem nevyrušila.

„V Praze jsem zaslechl zvěsti, že poslední dobou ke Křivoklátu často míří hraběnka Stradová.“

Karolína polkla. Už jen při zaslechnutí toho jména pocítila nával nevolnosti.

„To přece nic neznamená. Možná jen doprovází císaře a...“

„Ne. Tvůj otec je v Praze.“

Karolína zčervenala, když takto nazval panovníka. Takhle ho nevnímala. Měla jen jediného otce – Alberta. Muže, který ji vychoval s láskou a zemřel pro ni.

„Nemluv o něm jako o mém otci,“ prohlásila chladně.

Jindřich přimhouřil oči a přikývl.

„Sledoval jsem ji,“ pokračoval po chvílce ticha. Karolína už tušila, že by ji Jindřich nevyhledal, kdyby tudy hraběnka Stradová jen projížděla. Něco odhalil. Něco, co se jí vůbec nebude zamlouvat...

„Několikrát se ve zdejšími hostinci setkala s místním knězem.“

Karolína zalapala po dechu a upřeně na Jindřicha hleděla. To není možné, říkala si v duchu, Jan Matheides by ji přece nezradil! Proč by to dělal, jaký by k tomu měl důvod? Věřila mu, věděl o její minulosti víc než Petr!

„Něco chystá. Možná nám neříkala pravdu, když se objevila v jeskyni i se svým doprovodem a zapřísahala se, že s vypálením vesnice nemá nic společného, že Jednooký jednal na vlastní pěst.“

Karolína se otočila. Zdálo se jí, jako by slyšela zavrzat dveře. Byl to však jen klam smyslů, vyvolaný hrůzami, které se jí znovu vracely do mysli.

„Takže ona už tu zase byla,“ zašeptala.

Jindřich se zamračil. Nechtěl v Karolíně vyvolávat strach, ale musel ji varovat před blížící se hrozbou.

„Není ti zima?“ zeptal se náhle a už si sundával kabátec.

Karolína jen nepřítomně přikývla a nechala Jindřicha, aby ji do něj zabalil. Její plášť postačí do letního deště, ne do chladného jarního rána.

„Možná bychom měli jít někam, kde budeme mít trochu klidu,“ navrhl, čímž Karolínu vytrhl z apatie. S obavami se zadívala ke vchodu do domu.

„Máš pravdu, pojďme se projít,“ souhlasila a otevřela pomalu vrata, aby trochu utlumila jejich nepříjemné vrzání. Jindřich se postavil vedle ní a začal jí pomáhat.

Karolínu opustilo vnitřní napětí, až když se ocitli v bezpečí lesa. Ptáci už se probouzeli, poletovali ve větvích a zpěvem vítali nový den. Nadechla se vlhého vzduchu a konečně se začala uklidňovat. Vlček je celou dobu následoval a nespouštěl z nich oči.

„Nikdo nás neviděl,“ řekl Jindřich a ohlédl se k vesnici.

Karolína přikývla, ale neotočila se – důvěřovala jeho úsudku.

Skryla je tma hustého jehličnatého porostu, kterým se krátkými kroky prodírali do hloubi lesa. Tady, pomyslela si Karolína, teprve tady jsou v bezpečí před zvědavými zraky vesničanů. Budou se ale muset co nejdříve vrátit – začalo svítat a s prvním kokrháním se před chalupami objeví jejich obyvatelé.

„Ubytuji se v hostinci, abych ti mohl být nablízku, kdyby se něco...“

„To nesmíš!“ vykřikla, až ptáci na nejbližších stromech splašeně opustili své úkryty. „Musíš se vrátit domů do Prahy, k Felise.“

Jindřich se od ní odvrátil. Popošel několik kroků stranou, než se jejich pohledy znovu setkaly.

„Proč mě odmítáš?“

Karolína se nadechla, nevydala však jedinou hlásku. Věděla moc dobře, proč nestojí o Jindřichovu pomoc. Nechtěla mu to však prozradit, aby nezradila sebe sama, aby nemusela naslouchat myšlenkám, jež by ji ještě více znepokojovaly. Stačilo už jen to, že jsou ukryté kdesi v zákoutí její mysli, připravené zaútočit a svést ji z cesty, kterou v Unhošti započala.

„Jsem vdaná, manžel se o mě postará,“ prohlásila rázně.

Jindřich pevně stiskl rty. Skoro by přísahala, že slyšela, jak zaskřípal zuby. Kdyby byl den, spatřila by, jak zatíná pěsti, až mu zbělely klouby.

„Neměl bys tu být. A já bych s tebou neměla mluvit.“

Jindřich odvážně popošel blíž, přesto mezi nimi zůstal dostatečný prostor, který Karolíně umožňoval držet si od něj odstup.

„Přišel jsem ti pomoci. Se mnou můžeš být na nebezpečí připravena. Já se s tvým manželem nechci měřit, ale ani se před ním nehodlám skrývat.“

„Tak jsem to přece...“ Nedořekla to. Slova byla zbytečná. Jindřich v ní uměl číst.

„Není to zvláštní?“ prohodil skoro až pobaveně.

„Co?“ hlesla a zrozpačitěla.

„Ale nic.“ Nemohl to vyřknout nahlas, nehodilo se to. Měl však pocit, jako by bojoval se všemi muži v Karolínině životě. Nejdřív to byl její první manžel Adam, teď Petr. Jen on zůstával kdesi v pozadí – nyní vlastní vinou. Ta prokletá čarodějnice Dora ho pěkně doběhla a zničila mu život!

„Odjedeš?“ zeptala se najednou.

„Neměl bych. Co když jsi skutečně v ohrožení? Co když na tebe hraběnka Stradová chystá léčku, a já tu nebudu, až mě budete ty a tvoje rodina nejvíc potřebovat?“

„K ničemu takovému nedojde,“ odmítla jeho tvrzení, hlas se jí však zachvěl nejistotou.

„O tom bych nebyl tak přesvědčený. Cítím, když je nebezpečí nablízku. A moje kosti mě nikdy nezhodily.“

„Děsíš mě.“ Karolína se opřela o strom a zvažovala, zda Jindřich nemá pravdu, zda by skutečně nebylo moudřejší souhlasit s jeho návrhem. Ať se ubytuje v hostinci, ať z dálky sleduje jejich statek a...

Ne, to je zcela nemožné. Petr by na to přišel. Ještě by ji obvinil, že mu nedůvěřuje jako muži, který je schopný ochránit vlastní rodinu. Znamenalo by to pro něj potupu. A bůhví, co by to udělalo s jejich manželstvím. Ne, opakovala si znovu, tím ho nemůže ranit.

„Nechci tě děsit, jen říkám, že...“

„Musíš odjet, Jindřichu,“ nenechala ho domluvit. „Jsem ti velmi vděčná, že jsi mě přijel varovat, ale naše cesty se rozdělily. A tak to musí i zůstat.“

„Naše cesty se rozdělily,“ zopakoval po ní. „Nikdy mi to neodpustíš?“

„Tak to přece není,“ namítla Karolína.

„A jak to tedy je?“

„Ty jsi ženatý a já vdaná. K tomu není třeba dalšího vysvětlování.“

Jindřich hned neodpověděl. Přisunul se k ní blíž. Jako by si přál nadechnout se vůně jejích vlasů, jako by chtěl vnímat tlukot jejího srdce na svém, až by se k ní pomalu přimkl a zmocnil se jejích rtů. Naštěstí se uměl ovládat a všechny tyto představy zůstaly uvězněné v jeho mysli. Slova však potlačit neuměl.

„Pořád k tobě něco cítím,“ řekl zastřeným hlasem.

Karolína se napřímila. Ne, tohle odmítala poslouchat. Vrátil se na statek, nemá zde už co pohledávat. Jindřich jí sdělil vše, co měl na srdci, a ona je mu za to vděčná. Jenomže minulost zůstane navždy jen minulostí. Nač tedy jítřit rány, když mohou oba žít novým okamžikem?

„Musím jít,“ řekla a zamířila domů. Jindřich ji však zadržel. Vzal ji za ruku a přiměl ji zastavit se.

„Omlouvám se, nechtěl jsem...“

„Miluješ přece Felisu!“

Jindřich sklopil oči k zemi. Chvilí si rovnal myšlenky, než opět promluvil. „Miloval jsem tvou matku a miluji i tebe. Felisa...“

„... je tvá žena.“

„Máš pravdu, ale v její přítomnosti jsem nikdy necítil to, co cítím k tobě.“

Karolína polkla a obezřetně se rozhlédla kolem. Kdyby někdo zaslechl jejich rozhovor, zničilo by jí to život. Petr by jí pak už nikdy nedůvěřoval, a ona ho milovala! Ano, miluje Petra! K Jindřichovi ji už nevážou žádná pouta, ta byla zpřetrhána. Nenese na tom žádnou vinu, pokládala ho za mrtvého a...

„Neměl jsi uvěřit Doře! Lhala tobě i mně, aby dosáhla svého!“

„Měl jsem o tebe takový strach... Přislíbil bych cokoliv, jen abys byla v bezpečí. Copak je těžké tomu porozumět? Málem jsem zemřel, a ta žena mě uzdravila. Slíbila, že budeš v bezpečí, že tě zachrání, jen jsem tě už nikdy nesměl vyhledat.“

„Nezachránila mě.“

Jindřich přimhouřil oči. „Co to říkáš?!“

„Dora mě nezachránila!“ Karolína cítila, jak její hlas nabral na síle a jistotě. Samotnou ji překvapilo, s jakým zadostiučiněním to prohlásila. Jako kdyby tím chtěla Jindřichovi ublížit. Ale proč? Jsou snad její city silnější, než si sama připouští?

„Jednooký mě prodal jednomu muži. Pak... Pak toho muže přepadl a zavraždil, aby mě získal zpět a mohl mě prodat někomu dalšímu. Ubránila jsem se. Jednooký je mrtvý.“ Záměrně vynechala podrobnosti. Nechtěla už vzpomínat, jak vyskočila z kočáru, jak ji Jednooký pronásledoval a znásilnil. Jen při těch vzpomínkách se jí zatočila hlava, a kdyby ji Jindřich včas neuchopil do náruče, omdlela by.

„Je mi to tak líto,“ hlesl a jeho rty se k těm jejím začaly pomalu přibližovat.

Karolína vnímala, jak se na ni Jindřich dívá, jak se jeho oči změnily. Žhnula z nich vášeň a touha po polibku. Musí se přimět odejít, jinak se stane něco strašného.

„Pust' mě, jsem v pořádku.“

Jindřich neochotně uvolnil sevření a odkašlal si. „A jak ses dostala až sem? Hraběnka Stradová mi řekla jen o tvé svatbě s Petrem Sýkorou. A já jsem se příliš nevyptával. Důležitá byla pouze zpráva o vašem sňatku.“

„Ty vzpomínky mě mučí. Nikdy se už nezbavím obrazů ohně, křiku, nenávisti a pachu spáleného masa, když přivedli na hranici Doru a pak se pokusili udělat to samé i mně.“

Jindřich zrudl. Vztek v něm doslova burácel. Usídlil se v každé části jeho těla a toužil se probojovat ven a zničit všechny, kteří Karolíně chtěli vzít život. Ale proč? Proč k ní chovali tolik nenávisti?

„Neměl jsem tušení...“

„Jistěže jsi neměl tušení. Ale je to minulost, už se k ní nechci vracet.“ Ucítila, jak se jí Vlček otřel o nohy. Díval se k východu z lesa. Byla si jistá, že jí naznačuje, aby odsud co nejdříve odešla. Petr se už možná probudil a hledá ji. Jak mu vysvětlí, kde byla?

„Pověz mi víc. Proč upálili Doru? Proč se jejich nenávisť obrátila i proti tobě?“

Karolína mu pohlédla do očí. Zahlédla v nich smaragdové odlesky – temnota lesa tedy pomalu ustupovala.

„Dora uměla uzdravit víc lidí než felčari. A já jsem se od ní učila.“ O detailech se nezmínila, neznal je ani Petr. Čím méně lidí o nich vědělo, tím lépe pro ně. Nestala se jednou ze sester, nepřijala dar, kterým mohla zachránit mnoho lidských životů. Sama si zvolila další cestu osudu.

„Jde o ten požár v Buštěvsi?“ zeptal se, jako by mu do pečlivě skládané mozaiky zapadly další střípky.

Karolína zaváhala, než krátce přikývla.

„Nechci na to vzpomínat, Jindřichu. Nechci.“

„Už se tě na to nikdy nezeptám, jen mi ještě...“

„Ne! Už je čas se rozloučit.“

Jindřich ji znovu uchopil za ruku a musel se hodně ovládat, aby ji nestrhl do své náruče a nezasypal ji tisíci polibků, jimiž by odčinil svá pochybení a svou důvěru v Doru.

„Jen jedno políbení,“ zašeptal najednou. Nedokázal si udržet odstup, ne ve chvíli, kdy byl s Karolínou zcela sám a vybavila se mu jejich společná noc v jeskyni. Bože, jak ji může pořád tolik milovat? Felisa mu měla pomoci zapomenout, potlačit vášně, jež v něm dřímala...

Karolína se zachvěla. Představa, jak se jí dotýkají Jindřichovy plné rty, v ní probouzela dychtivou touhu. Musela ji umlčet. Nesmí zapomenout na Petra a jejich dítě.

„Sbohem, Jindřichu. Buď šťastný.“ Pak se rychle otočila a společně s Vlčkem zamířila ke statku.

Jindřich ještě dlouho zůstal stát na místě a sledoval ji, dokud mu nezmizela z obzoru. Miloval ji. Tolik ji miloval, že by byl ochoten udělat cokoli, aby ji získal. Náhle ho napadlo se za ní rozeběhnout, včas se ale zarazil při pomýšlení, jaké by jí tím způsobil nepříjemnosti. Možná svého manžela skutečně miluje. Snad je šťastná, a on jen narušuje její klidný život.

Kapitola I.I.

Karolína cítila v zádech Jindřichův pohled, ale dokázala se ovládnout, neotočila se. Vlček se držel několik kroků za ní a ještě několikrát se zastavil a zadíval se za Jindřichem, jako by se ho snažil přimět, aby je následoval.

„Vůbec ho neznáš, a přece jsi ho vítal jako přítele,“ promluvila na psa Karolína, když se konečně objevil po jejím boku.

Vlček zakňučel a Karolína přemýšlela, zda jí to němé zvíře může rozumět. Byli spolu tak spjati, minulý rok ji vystopoval až na faru...

Pohlčena myšlenkami na Jindřicha a minulost, ani nevnímala cestu, kterou mířila ke statku. Ke svému domovu. Ke svému manželovi. Ke své jediné lásce. Zachvěla se, tělem jí stoupala úzkost. Miluje Petra, Jindřich ji přenechal Doře. Musí Petrovi zůstat věrná! Musí! K Jindřichovi přece už nic necítí! Při jejich setkání v Praze se ani nezachvěla, tak proč je to teď jiné?

Už otevírala vrata, když si uvědomila, že má stále na sobě Jindřichův kabátec. Zpanikařila a rychle pohlédla k oknům, zda z nich nikdo nevyhlíží. Přineslo by to jen obtíže, o které nestála.

Rychle jej svlékla a pokoušela se ho schovat v podpaží. Jakmile s Vlčkem vklouzli do dvora, odnesla jej do stáje, kde ho zakryla slámou. Až bude mít jistotu, že ji nikdo nemůže zpozorovat, přemístí ho na bezpečnější místo. Nedokázala si představit, jak by Petr zareagoval, kdyby Jindřichův kabátec objevil. Jejich vztah by tak mohla odsoudit k záhubě.

Vlček ji při tom pozoroval jako němý svědek. A doprovázel ji až ke dveřím statku, kde se ke Karolíně přitiskl a odmítal ji nechat odejít.

Usmála se na něj a sehnula se, aby ho podrbala za ušima.

„Ještě že dokážeš udržet tajemství,“ řekla smutným hlasem a pak se potichu vkradla zpátky do ložnice.

Petr se právě probudil a stále trochu rozespálý se posadil.

„Kdes byla tak časně ráno?“

„Nemohla jsem spát, byla jsem se projít na dvoře,“ zahlala, a ani ji přitom nezalila potupná červeň. Nenáviděla se za ty lži. On si je nezasloužil. Vklouzla mu do náruče a vnímala, jak jí skrz kůži proudí žár jeho těla.

„Jsi prochládlá,“ zašeptal a políbil ji do vlasů.

Karolína mlčela a potlačovala slzy, které se jí draly z očí. Už už mu chtěla říct pravdu, když se zarazila. Ne, Petr se nesmí dozvědět, že za ní byl Jindřich. Jen by mu to ublížilo, jen by to do jejich manželství vneslo svár.

Manželovy doteky ji uklidňovaly. Myšlenky na Jindřicha tak zvolna skomíraly a ona se ubezpečovala, že záchvív touhy po Jindřichovi je zažehnán. Miluje Petra. Tam v lese se jen nechala omámit minulostí.

„Půjdu,“ řekl Petr, zatím se však odmítal vzdát jejího objetí.

„Už? A kam?“ podivila se.

„Musím vzít koně ke kovářovi. Zanedbával jsem je příliš dlouho.“

Karolína mlčky přikývla a políbila Petra na hrdlo. Děkovala Bohu za city, které k manželovi stále chovala.

„Zůstaň tu aspoň na chvíli, prosím,“ naléhala na něj a ještě více se k němu přimkla.

„Jsi rozrušená. Copak se stalo?“

„Jen zlý sen,“ zalhala.

Petr ji opět políbil do vlasů a ovinul ji silnými pažemi. Přála si, aby tento okamžik nikdy neskončil, aby trval navěky.

„Miluji tě, Karolíno,“ zašeptal jí do ucha. Tělem jí prošlo vzrušení, když ucítila jeho horký dech.

„Já tě také miluji,“ odpověděla a nemohla přeslechnout, jak si Petr hluboce vzdychl. Přiměl se konečně vstát a omýt si obličej v dřevěném latoru s vodou, umístěném na podstavci vedle postele.

Karolína se zachumlala do přikrývky a sledovala, jak se její muž obléká. Soslalo jí ho samo nebe. Zachránil ji z beznaděje, z života, který neměl žádný smysl ani cíl. Pod srdcem nosí jeho dítě a netouží po ničem jiném, než učinit ho šťastným.

Proč se tu musel Jindřich objevit? Proč se teď utvrzuje o lásce k manželovi, když ho skutečně miluje? Je možné, aby milovala dva muže? Aby toužila zároveň po Jindřichovi i Petrovi?

„Vrátím se brzy,“ usmál se na ni Petr a opustil místnost.

Karolína osaměla. Mohla se tak ještě více ponořit do myšlenek. Oprostila se od výčitek svědomí, přicházel však mnohem větší neklid. Co když se hraběnka Stradová pokusí znovu zasáhnout? Co když v ní stále dřímá nepřítel a jen čeká na vhodnou příležitost udeřit? Proč by

to ale dělala? Přislíbila, že už jí nikdy nevstoupí do cesty. A Karolína jí vše odpustila. Nerozuměla tomu. Třeba je to jen náhoda... Proč by se ale na druhou stranu setkávala s knězem?

Musí ještě dnes otce Matheida navštívit. Promluví si s ním a všechno se rázem vysvětlí. Duchovní by jí přece nelhal. On je ten poslední člověk, jehož by podezírala z nějakých špinavých intrik. Byla přesvědčená o jeho přátelství.

Karolína v posteli nevydržela dlouho. Musela se zaměstnat prací, aby celý den jen nepřemýšlela nad událostmi, které by ji opět mohly vrhnout do rukou nepřátel.

Společně s podivně tichou Zuzanou se postarala o snídani a pak se vypravila na faru. Zastihla však otce Matheida ve chvíli, kdy se chystal učit číst a psát nejmladší děti z vesnice.

„Něco se přihodilo?“ zarazil se kněz, když uviděl Karolínu.

„Běžte dovnitř,“ pobídla děti, které se kolem nich shlukly, a postrčila je přes práh místnosti, v níž probíhala výuka. Zavřela za nimi dveře a zpříma se podívala knězi do očí.

„Musíme si promluvit.“

„A o čem?“

„Vy moc dobře víte, o čem. Dnes ráno mě navštívil Jindřich,“ zašeptala a doufala, že děti neposlouchají za dveřmi.

„Jindřich? Ten Jindřich, jehož jsi pokládala za mrtvého?“ Kněz ji odvedl ode dveří a zdál se stejně znepokojený jako ona.

„Ano, přesně ten.“

„Co tu pohledává? Myslel jsem, že jsi říkala, jak je šťastně ženatý s italskou ženou.“

„Ano, to jsem říkala. Ale... Je pravda... Je pravda, že se setkáváte s hraběnkou Stradovou, že vás tu už několikrát navštívila?“

Jan Matheides Letovský zbledl a oči mu pohasly.

„Takže *je* to pravda,“ odtušila a přidržela se rukou zdi, když se jí zmocnila nevolnost.

„Jsi v pořádku? Nemám ti přinést trochu vody?“

„Ne, nic mi není.“

„Karolíno...“ Kněz pohlédl ke dveřím, za nimiž ho čekalo osm dětí. „Promluvíme si k večeru, všechno ti vysvětlím.“

„To doufám.“

„Neměj z ničeho obavy. Nejsm tvůj nepřítel.“

Karolína pokývala hlavou. Kéž by tomu mohla věřit! Už jednou se v lidech zklamala. Marie s Josefem ji zachránili po vypálení Olšan, a pak se proti ní spikli, když se dozvěděli o jejím skutečném původu a o tom, jaké následky by pro všechny mohlo mít její uvěznění na hradě Jana Novohradského v Buštěvsi. Raději se rozhodli zničit všechny stopy a upálit ji. Místo toho však plameny pohltily je.

Jenže: mohla věřit otci Matheidovi jen pro jeho kněžské roucho? Neskrývá se za ním pouze další zrada?

„Musím se teď věnovat dětem. Slib mi, že k večeru přijdeš.“

„Ano, přijdu, otče.“

Jan Matheides si ji krátkou chvílí zádumčivě prohlížel, až nakonec kývnul na rozloučenou a zamířil do učebny.

Karolína pomalu scházela po schodech do kuchyně. Rozhodla se navštívit Ludmilu, farskou hospodyni. Možná ona něco zpozorovala, povšimla si neobvyklého Matheidova chování i podivných odchodů z fary.

Zaklepala na dveře kuchyně a vklouzla dovnitř. Ludmila připravovala dětem šálky teplého mléka a byla tak soustředěná, že přeslechla její příchod.

„Dobré ráno, paní Ludmilo,“ promluvila na ni Karolína, načech sebou stařena polekaně trhla a ustoupila o krok stranou.

„Proboha, Karolíno! Ty jsi mě ale vyděsila!“

„Omlouvám se. Klepala jsem...“

„Sluch mi slouží čím dál míň. Jen se posaď,“ pobídla Karolínu, která si odsunula židli od stolu. Dívala se, jak Ludmila naplnila šálky horkým mlékem a do každého z nich přidala lžici medu. Z šálků se kouřilo a celou místnost naplnila nasládlá vůně. S díky přijala, když jí Ludmila jeden nabídla.

„Hned se vrátím, jen to odnesu nahoru dětem,“ usmála se, a Karolína tak na chvíli zůstala sama. Měla zatím alespoň dostatek času promyslet si, jak by se Ludmily mohla nenápadně zeptat na kněze. Musí se však mít na pozoru před její bystrostí. Určitě její lest prohlédne a pak zůstane více otázek a zvědavých pohledů, než je tomu doposud.

Ludmila se už za okamžik objevila zpět v kuchyni. Její vráscitou tvář rozjasnil přívětivý úsměv a šedé oči ožily, když na Karolínu pohlédla. Usadila se na židli proti ní a vzala ji za ruce.

„Jak se ti vůbec daří, děvče? Nenavštívila jsi mě už hodně dlouho,“ vyčetla jí.

Karolína se omluvila. Měla tolik práce na statku a po nedělní mši vždycky honem pospíchala domů, aby mohla být všem nápomocná. Petr ji sice v jejím stavu velmi šetřil, přesto by jí nepřipadalo spravedlivé, kdyby měla jen přihlížet, jak se ostatní ohánějí, zatímco ona by seděla zavřená ve světnici.

„Často vzpomínám, jak zbědovaná jsi k nám přišla a jaké štěstí se na tebe usmálo, když si tě Sýkora vyvolil za ženu.“

„Ano, to je opravdu velké štěstí,“ souhlasila s ní Karolína.

„A až mu porodíš syna, učiníš ho tím nejpyšnějším mužem na světě.“

Karolína se napila mléka a usmála se. „A vy jste šťastná? Netrápí vás otec Matheides příliš?“

„Kdepak... I když je poslední dobou takový zachmuřený.“

Karolína zpozorněla. Hospodyně ani netušila, jakou Karolíně ušetřila námahu, když její návštěvnice toužila svést rozhovor právě tímto směrem.

„Není snad něco v pořádku?“

„Sama nad tím stále uvažuji, děvče,“ přiznala a zahleděla se ke dveřím, jako by na nich mohla přečíst odpověď. „Občas odjíždí pryč. Ale brzy se zase vrací.“

Karolína zatajila dech.

„Myslíte...“ Zaváhala, zda na sebe otázkou příliš neupozorní, ale vzápětí pokračovala: „Myslíte, že se s někým setkává?“

„Možná. Ano, nejspíš ano. Ale nechce o tom hovořit. Zdá se mi, jako by ho něco trápilo, mučilo. Něco, co mu nedovoluje se svěřit.“

„Možná se jedná jen o jeho působení ve zdejší farnosti.“

„Ne, o tom velice často rozmlouváme. Protestanti to nemají jednoduché. Arcibiskup se už několikrát zajímal o jeho činnost a odmítání katolických mší. Pokaždé se však zdánlivým ústupkem podařilo zažehnat nejhorší. Mám pocit, jako by se jeho odchody týkaly tebe, Karolíno.“

Mladá žena se prudce nadechla a odvrátila se, aby se s Ludmilou nemusela střetnout očima.

„Pokaždé, když se vrací, padne totiž tvé jméno. A tváří se při tom tak ustaraně, jako by se tudy měla přehnat stoletá bouře.“

„To je přece nesmysl...“

„Netvrdila bych to s takovou jistotou. Ale možná se spletu. Možná už ve všem jen vidím nějaké špatnosti dnešního světa.“

Karolína upila mléka a pak se zvedla. Netušila, že tím zavdává Ludmile důvod k dalšímu podezření. Měla ještě chvíli setrvat a postavit se k situaci čelem. Takhle už Ludmila nabyla na jistotě, že Karolínina minulost skrývá tajemství, které by někdo mohl chtít odhalit. Tajemství, na jehož konci číhá nebezpečí a smrt. Něco zaslechla, i když se na to kněze ani Karolíny nikdy nezeptala. Byl to příběh dívky, která utekla rozvášněnému davu v nedaleké vesnici doslova z hranice. Zajímavé na tom bylo, že právě v tu dobu přivedl kněz Karolínu na faru.

„Omlouvám se, paní Ludmilo. Musím se už vrátit domů.“

Stařena přikývla. „Chápu. I mě by to znepokojovalo, děvče.“

Karolína na to raději neřekla nic. Pochopila – Ludmila se dovtípila, že knězovy odchody mají souvislost právě s ní. Neznala sice podrobnosti – zatím –, přesto však bylo nebezpečné zůstat nadále v její společnosti. Udělala chybu, že sem vůbec zašla.

Jakmile se Karolína ocitla na čerstvém vzduchu, obešla faru a prošla přes náměstí až na cestu ke statku. Potkala kovářovu ženu Josefu a dceru místního pekaře. Obě ženy si ji nápadně prohlížely a skoro by přísahala, že o ní zača-

ly mluvit, jakmile přešla. Když se však ohlédla, šly svou vlastní cestou.

Ach, bože, pomyslela si Karolína. Začínám z toho bláznit? Vidím už nepřátele i v těch nejnevinnějších a přátelských lidech?

S úlevou vstoupila otevřenými vraty do dvora a jen krátce se pozdravila s čeládkou. Toužila být sama, nikým nerušená a nerozptylována.

„Karolíno! Karolíno!“ vykřikl čtyřletý Honzík a rozeběhl se k ní, aby ji objal kolem nohou.

„Copak se stalo?“ zeptala se a pohládila chlapce po hlavě. V tu chvíli z chodby vyšla i Markéta. V osmi letech se zdála vyspělejší než většina dívek jejího věku. Karolínu čas od času zamrzelo, jak je dívka vážná, jak málo se raduje a užívá si dětství.

„Zuzana má horečku,“ řekla dívka a ustoupila stranou, aby kolem ní Karolína mohla projít. Honzík ji chytil za ruku a následoval ji.

„Spí?“ Podívala se na dívku, která zavrtila hlavou.

Karolína tedy zaklepala na dveře ženina pokoje a vstoupila dovnitř. Už zdálky spatřila, jak má Zuzana rozpálenou tvář.

„Mohu jít dál, Zuzano?“ zeptala se, než překročila práh. Dětem přikázala, aby zůstaly na chodbě a nechodily dovnitř. To by tak ještě scházelo, aby se nakazily i ony!

„Samozřejmě, paní.“ Zuzana zakašlala a pokusila se trochu zvednout na loktech, i když ji tělo bolelo, jako by dostala sto ran bičem.

Karolína zavřela dveře a pak se posadila na kraj postele k Zuzaně.

„Možná byste tu neměla být. Pán se bude hněvat, až zjistí, že jste mě navštívila.“

„Netušila jsem, že jste nemocná.“ Vlastní chybou, připustila v duchu. Ráno spolu přece připravovaly snídani, ale byla tak rozrušená z nadcházejícího setkání s otcem Matheidem, že na Zuzanu sotva pohlédla. Pravda, zdála se jí podezřele zamlklá, jenomže v tu chvíli to jen uvítala.

„V noci mě probudilo nesnesitelné horko, nemohla jsem se skoro pohnout. Od rána už je to lepší, nechtěla jsem vám přidělovat starosti.“

„Připravím vám lektvar. Mám jeden tajný recept, který vám určitě pomůže.“

„To je od vás laskavé, paní, ale musím stejně vstát, abych připravila oběd. Nemůžeme přece muže a dívky nechat o hladu.“

„S tím se netrapte. Oběd snad zvládnou připravit ještě sama.“

„Neměla byste, paní.“

„Nechci už slyšet žádné námitky! Musíte odpočívat, abyste se brzy uzdravila. Práce by tu nemoc jen prodloužila.“

Zuzana se na ni vděčně usmála. Sice se chtěla pustit do práce, s povděkem však zůstane ležet pod teplou přikrývkou. Jen jeden den, slíbila si. Tím nemoc zdolá a zítra se bude moci opět postavit k plotně.

Karolína se zvedla a znovu přikázala dětem, které ji následovaly až do kuchyně, aby Zuzanu nenavštěvovaly. Dospělý člověk si s horečkou poradí mnohem rychleji, ale kdyby onemocněly ony, mohlo by je to stát i život.

Zarazila se, když postavila kotlík s vodou nad ohniště. Slíbila Zuzaně nápoj, který ji vyléčí... Proč to udělala? Musela přece vědět, že už do háje plného mocných bylin nemůže vstoupit. Několikrát se o to bezvýsledně pokoušela. Navíc je den, to by zřejmě byla i tak bezmocná.

Vzdala se daru, který je teď velmi potřebný. Už jen proto, kdyby se rozstony děti... Proč na to nemyslela dřív? Ach, ano, klamavá slova Dory, jež se ji pokusila odtrhnout od všech jejích blízkých. Přitom to nebylo nutné, nemusela se vzdávat žádných lásek, žádných běžných radostí...

Náhle si vzpomněla, že i ve zdejší kuchyni mají nasušené byliny. Otevřela kredenc a začala vyndávat látkové pytlíky. Každý byl označený jinou barvou pro snadné rozpoznání. Zuzana si možná přesně pamatovala, pod kterou se konkrétní bylina skrývá, Karolína se nechala vést jejich vůní. Ano, už poznala lipový květ i černý bez. Následovala instinkt a připravila Zuzaně silný horký lektvar, který osladila medem.

Když s hrnkem zamířila k Zuzaně, musela ji probudit a přimět ji vypít nápoj ještě horký. Pak se pustila do česnečky a dala péct chléb, aby byl oběd včas. Díky práci tak alespoň na krátké okamžiky zapomněla na starosti, jež ji sužovaly.

Kdyby však věděla, že krátce před polednem Petr objevil Jindřichův kabátec, její znepokojení by se ihned vrátilo v plné síle.

Kapitola 111

Vůně česnečky pronikla otevřeným oknem až na dvůr. Karolína připravila jídlo do čeledníku a spěšně se vracela do kuchyně, aby přichystala oběd také manželovi. Když se objevil ve světnici, usadili se společně s dětmi ke stolu a pomodlili se.

Karolína zaváhala, než si lžící nabrala z talíře. Petr se na ni zatím ani jednou nepodíval, jen upřeně pozoroval, jak z polévky stoupá kouř. Možná si to jen namlouvala, ale měla pocit, že ve vzduchu visí zvláštní napětí.

„Přihodilo se něco?“ osmělila se po chvílce.

„Nic,“ odpověděl Petr stroze a pobídl Honzíka, aby se pustil do jídla.

Karolína mu nevěřila. Jindy by si všiml, že si Markéta upletla vlasy do copu, zajímal by se víc o Zuzanino zdraví... Takhle jen pokrčil rameny, když mu oznámila, že je nemocná.

„Kde jsi byla ráno?“ zeptal se.

„Na faře za otcem Matheidem, zdržela jsme se tam chvíli i s Ludmilou.“

„Má se dobře?“

„Ano, má.“ Karolína se přinutila zůstat klidná, i když měla podezření, že Petr cosi tuší.

Když všichni dojedli, Petr poslal děti ven. Je třeba nanosit vodu koním, tak ať jsou trochu prospěšní. Pokusil se přitom žertovat a vnést do slov veselý tón, aby Honzík od práce neodradil, přesto si Karolína povšimla stínu, jenž mu přeběhl po tváři.

Zachvěla se, když zůstali sami. Poprvé v životě ji to netěšilo. Napětí se stupňovalo, Petr mlčel, a když se nadechl, vyšlo z něj jen nešťastné povzdechnutí.

„Tak povíš mi, co se stalo?“ pobídla ho nervózně, když už to nedokázala vydržet.

„V noci jsi skutečně byla jen na dvoře?“

Karolína zbledla právě ve chvíli, kdy se střetli očima. Odhalil ji. Někdo ji s Jindřichem musel vidět. Tajemství se jí nepodařilo zachovat, jak v to vůbec mohla doufat? Je to malá ves.

„Ne,“ přiznala nakonec. Postavila se a zavřela okno. Tento rozhovor nebyl určen pro žádné zvědavé uši.

„Našel jsem ve stáji kabátec. Komu patří?“

Karolíně se točila hlava. Jak na něj mohla zapomenout? Posadila se na židli vedle Petra a položila svou ruku na jeho, ale odtáhl se.

„Důvěřuješ mi?“

„Ne, pokud jsi mi neřekla pravdu hned,“ obořil se na ni. Čelo se mu zkrabatilo zlostí a žíly na krku se napnuly, jak se pokoušel zadržet vztek a ovládnout se.

„Ano, bylo by bývalo lepší říct ti to, ale měla jsem strach,“ pronesla tiše.

„Strach z čeho?“

Odvrátila se od něj. Nedokázala se dívat do jeho ledových očí. Muž, jenž teď seděl vedle ní, nebyl Petrem Sýkrou, jehož znala, jehož milovala. Číšel z něj chlad, přísahala by, že cítila, jak ji ovanul burácivý vítr.

„Strach z toho, jak mi pak budeš moct důvěřovat, jak moc to ovlivní náš život.“

Petr se rozčileně odstrčil od stolu. Měl sto chutí něco rozbít, popustit otěže svému vzteku. Už dlouhá léta jím necloumala zlost tak, jak tomu bylo právě v tuto chvíli. Posedl ho démon zlých myšlenek. Měl už jednu krutou zkušenost a v Karolínině tajemství viděl nevěru.

„Kdo je to?“

„Kdo?“ hlesla Karolína, neschopna ovládnout rozechvělý hlas.

„Ten muž!“ vykřikl vztekle a opřel se rukama o stůl. Díval se Karolíně zpřímá do očí a snažil se v těch jejích najít pravdu. Rychle se postavila a několik kroků ustoupila.

„Naháníš mi hrůzu,“ zašeptala. Petr se k ní otočil zády. Tohle nechtěl. Všechno se přece může rozumně vysvětlit. Odsoudil ji, aniž ji vyslechl... Zkrátka věděl předem, že ho zradila s jiným mužem.

„Omlouvám se,“ zašeptal a přisunul si židli zpět ke stolu. Schoval si hlavu do dlaní a čekal, zda bude Karolína sama pokračovat, nebo ji bude muset vyzvat.

„Vím, jak se bojíš zklamání. Vím, jak na tebe zapůsobilo, když jsme se dozvěděli, že je Jindřich naživu,“ šeptala Karolína.

„To on tu byl?!“

„Přijel mě varovat. Nechtěla jsem, abys o jeho návštěvě vůbec věděl, protože jsem se obávala přesně takové odezvy. V noci mě probudil hluk, vyšla jsem ven a u vrat stál Jindřich. Nemohla jsem dopustit, že se vy dva potkáte. Jak by to proboha vypadalo, kdybys vyšel ven a našel nás spolu? Přiměla jsem ho k odchodu, ale byla zima, a tak mi nabídl svůj kabátec, který jsem mu po našem krátkém rozhovoru zapomněla vrátit a pak ho ukryla ve stáji.“

„Abych ho neobjevil,“ podotkl Petr jízlivě.

„Ano,“ připustila neochotně.

„Je pořád ještě tady? O čem jste mluvili?“

„Chtěl se ubytovat v hostinci, aby byl nablízku, kdyby nám hrozilo nebezpečí. Zdá se, že se o mě zase zajímá hraběnka Stradová. Dokonce se setkala i s otcem Matheidem.“

Petr zbledl. Nemohl uvěřit tomu, že by je kněz zradil. Byl přece duchovní, který má pokračovat v Kristových šlépějích!

„Musíme si s ním promluvit!“ zahřměl odhodlaně. Zdálo se, jako by chtěl na faru vyrazit okamžitě.

„Ne, udělám to sama. Navečer za ním mám přijít.“

„A jak můžeme vědět, že to není jen lest, aby tě Jindřich získal zpátky?“ namítl Petr. Co když se mu Karolínu snaží jen sprostě ukrást? Miloval ji, za to by dal ruku do ohně. A takový muž je schopen ledajakých šíleností a výmyslů.

„Ráno už jsem s otcem Matheidem mluvila. Nezdálo se mi, že by Jindřich neříkal pravdu.“

„Půjdu s tebou!“ trval na svém Petr.

„To není možné! Musíš zůstat tady, s dětmi. Ochránit je, kdyby se přihodilo něco zlého. Já se o sebe postarám,“ přesvědčovala ho.

„Něco zlého? Co tím myslíš?“

„Vyvraždili mou rodinu, vypálili vesnici... Někdo silný, někdo, kdo děti ubrání, s nimi musí zůstat.“

Petr zapátral v Karolíniných očích. Snažil se v nich snad odhalit sebenepatrnější náznak klamu? Copak jí pořád nedůvěřoval?

„Doprovodí tě někdo z čeládky.“

„Nemá to smysl. Pokud jsem skutečně v nebezpečí, neochrání mě ani družina těch nejlepších mužů.“

„Proč hraběnka Stradová navštěvuje otce Matheida?“

„To se právě pokusím zjistit,“ ubezpečila ho.

Petr přikývl. Vztek z něj doslova vyrchal. Položil si ruce na stůl a vzdychl si. V životě ho provází jen neštěstí. Jeho první žena Anna měla ráda mužskou společnost před jejich svatbou i po ní. A Karolína? Ta zřejmě nikdy neunikne ze spárů minulosti. Bude ji pronásledovat na každém kroku. Ji, stejně jako celou rodinu.

„Měli bychom odsud odejít,“ řekl rozhodně.

„A kam bychom šli?“ podivila se a posadila se zpátky vedle Petra. Tentokrát ji od sebe neodstrčil, naopak sám vzal její ruku do své.

„Pryč, daleko odsud.“

„Není kam utéct, Petře. Náš osud je jen v božích rukách.“

„Myslím, že je v rukách té proradné Stradové!“

Karolína na to neřekla nic. Objala Petra kolem krku a zadívala se mu do očí.

„Omlouvám se, že jsem ti neřekla pravdu. Měla jsem strach, aby sis nemyslel...“

„On po tobě stále touží, Karolíno,“ řekl Petr s naprostou jistotou. Žárlost se ho znovu začala zmocňovat.

„Ne, miluje svou manželku Felisu,“ namítla Karolína, i když znala pravdu. Zamilovaný muž přece nevyznává city druhé ženě.

„Snad tomu nevěříš! Je do tebe zamilovaný, jinak by tě nepřijel varovat. Kdyby mu na tobě nezáleželo, nedozvěděl by se o zdejších návštěvách hraběnky Stradové.“

„Já ale miluji tebe.“

„Snad je to pravda,“ řekl pomalu a s jistou dávkou pochybností.

„O tom tě přesvědčím.“ Políbila ho na ústa a přimkla se k němu tak naléhavě, až se s ní zvedl a odnášel si ji do ložnice.

Karolína ležela v Petrově náruči a usmívala se. Celou duši jí zaplavil pocit štěstí. Nakonec všechno dobře dopadlo, Petr se na ni už nehněvá a ona mu nemusí lhát. Kdyby to byla tušila, neměla by před ním žádné tajnosti, jenomže...

„Nad čím přemýšlíš?“ zeptal se a něžně ji hladil po zádech.

„Nad námi,“ přiznala bez rozpaků a otočila se k němu. Položila ruku na jeho zarostlou hruď a přejížděla po ní jemně prsty.

„Žárlím, toho sis už ale zajisté stačila všimnout,“ řekl jakoby na omluvu.

„To ano,“ připustila s úsměvem a náhle zvažněla. „Trochu mě ale děsí, jak mi nedůvěřuješ. Nikdy bych tě nezradila, nikdy!“

„Ani s Jindřichem? Co když po tobě stále touží?“

Karolína zaváhala. Měla by mu snad prozradit, jak její rozhovor s Jindřichem pokračoval, jak jí vyznal lásku? Ne, i upřímnost má své meze.

„Nemiluje mě, to bych poznala,“ zalhala a na důkaz toho mu odvážně pohlédla do očí. Znovu lhala vlastnímu manželovi, jehož milovala... Sama však v lese cosi pocítila. Minulost. Dostihla ji, odhalila jí city uplynulých měsíců. City, které v ní měly zůstat pohřbeny. V Petrově objetí však k Jindřichovi cítila jen vděčnost za varování. Nebýt jeho, mohla by znovu padnout do pastí.

„Možná to skrývá. Před tebou i před svou ženou.“

„Do duše mu nevidím,“ zašeptala.

„Skutečně se ubytoval v hostinci?“ zeptal se Petr z čiré zvědavosti i z obav, že jim je Jindřich stále nablízku.

„To netuším. Chtěla jsem, aby odjel. Snad mě poslechl.“

„Neposlechl. Známu muže, jako je on. Jdou si tvrdohlavě za svým. Jestliže k tobě něco stále cítí, bude naléhat. A nakonec tě možná i získá.“

„Jsem dost silná, naše láska je dost silná. Nechci, aby ses toho obával a aby on mezi nás vnesl svár.“

Petr mlčel. Zvažoval, zda by nebylo moudré zajít do hostince a setkat se s ním tváří v tvář. Karolína je jen jeho, musí mu to dát na vědomí! Pak možná pochopí, že tuhle bitvu prohrál, a navždy odsud odejde.

„Proč nic neříkáš?“ Nadzvedla se na loktech a pohlédla Petrovi do očí. Umlčel ji dlouhým, vášnivým polibkem.

„Neuděláš žádnou hloupost?“ naléhala, když jí dovolil nadechnout se.

„Ne, slibuji.“

Vzdychla, protože mu nevěřila. Přísahala by při svaté matce boží, že Petr Jindřicha vyhledá. Bude si s ním chtít promluvit, a ona tomu nedokáže zabránit. Snad Jindřich neprovede žádnou hloupost a Petra nevyprovokuje. Zmocnil se jí neklid, který neodešel ani s dalším polibkem. Kdo z nich je silnější, kdo by vyhrál? Ne, takhle o tom nemůže přemýšlet.

„Musím se vrátit k práci,“ řekl náhle Petr a pomalu se zvedl. Oblékl si kalhoty a košili, která nutně potřebovala vyprat. Usmíval se na ni, za jeho jiskřivými tmavými očima se však rodil plán, od kterého by ho nikdo nedokázal odradit.

„Míříš do hostince,“ poznamenala, když sahal po klice dveří. Na okamžik ustrnul, pak ale bez odpovědi odešel.

Karolína se začala oblékat. Ne, nebude nad Petrem a Jindřichem přemítat. Jsou přece rozumní a nepustí se do nějaké šarvátky. Jindřich není tak hloupý, aby se mezi ně stavěl. Ví, že tak by si k ní cestu uzavřel nadobro.

Potrásla hlavou a pokoušela se to vytěsnit z mysli. Musí uvařit večeři a připravit se na setkání s otcem Matheidem.

Na faru došla o několik hodin později. Ludmila ji srdečně uvítala a uvedla do přijímací místnosti, kde již če-

kal kněz. Za stolem si ve starém křesle četl jakousi knihu, jejíž název Karolína nedokázala rozluštit.

„Vítám tě. Mohu ti nabídnout víno?“ zeptal se kněz.

„Ne,“ odmítla Karolína a posadila se proti němu na židli. Byla by klidnější, kdyby neměla na paměti Petrovu návštěvu hostince. Znovu se jí vplížila do myšlenek a vyvolávala v ní jen ty nejhorší představy.

Otec Matheides zaklapl knihu a odsunul ji na kraj stolu. Zdálo se, že je nervózní, neboť dlouho vyčkával, než konečně promluvil.

„Jak se má Jindřich? Zatím jsem neměl tu čest setkat se s ním, ale z tvého vyprávění soudím, že je to velmi statečný muž.“

„O Jindřicha tu přece vůbec nejde,“ namítla a dala tím otci Matheidovi na vědomí, že proto sem nepřišla.

„Je součástí tvého osudu.“

„Setkáváte se s hraběnkou Stradovou?“ zeptala se Karolína přímo. Nechtěla ztrácet čas zbytečnou debatou o osudu a předurčení. Taková slova patřila na mši, ne sem.

„Několikrát jsem se s ní setkal,“ připustil kněz. „Takže odpověď na tvou otázku zní ‚ano‘.“ Upřel na Karolínu své hluboké oči a snažil se ve výrazu její tváře odhadnout dopad vlastních slov.

Mladá žena polkla. „Takže je to pravda...“

„Možná by ses mě mohla zeptat, proč se s ní setkávám. To je ta nejdůležitější otázka.“

„Dobrá: proč se s ní setkáváte?“

„Abych ti pomohl. A vlastně i jí.“

„Pomohl? A v čem, proboha?“

„Hraběnka Stradová žije v domnění, že by tvé setkání s císařem mohlo ulevit jeho bolavé duši.“

„Vy s ní snad souhlasíte? Neměla jsem se s ní už nikdy setkat, přísahala!“ vykřikla Karolína rozčileně.

„Nesouhlasím s ní. Proto se jí to celou dobu pokouším rozmluvit. Doufal jsem, že naše schůzka před měsícem byla poslední, ale hraběnka mi předevcírem poslala psaní, že se v brzké době chystá do hostince za vsí, kde se setkáváme. Stále naléhá, abych tě přiměl odjet s ní na několik dnů na Hrad.“

Karolína uvažovala o tom, co jí právě řekl. Chápala tedy správně jeho úlohu? I on se chopil role jejího zachránce?

„Proč je to pro ni tak důležité?“

„Před lety císař vážně onemocněl a od té doby už není... jako dřív. Možná se jedná o dědičnou chorobu, která zaútočila ve chvíli slabosti. Po Praze se už delší dobu šíří zprávy, že je šílený. Téměř nevychází ze svých komnat. Má strach z lidí. A pouští k sobě jen ty, kteří ho klamou, kteří ho přiměli, aby jim důvěřoval. Jsou to lidé snažící se skrze císaře ovlivnit politickou situaci celého království, lidé nebezpeční a úskoční. Neštítí se ničeho. A aby si udrželi císařovu přízeň, zbavují se falešnými obviněními soků, kteří by císaři i lidem přinesli mnohem více užitku.“

„Jak moc je nemocný?“ hlesla Karolína.

„Někdy je nemoc tak zákeřná, že není schopen vlastního rozumného úsudku,“ odpověděl kněz.

Karolína polkla. Co když i ona v sobě nese tuto chorobu? Je to vůbec možné? Mohla by po vlastním otci zdědit šílenství? Pak by se třeba přeneslo i na její nenarozené dítě. Panebože, co by si vůbec počala?

„Tuším, na co teď právě myslíš. A nemohu ti dát žádnou jistotu. Nemoc může propuknout znenadání.“

„Ale...“ Nenacházela slov. Hrdlo se jí stáhlo úzkostí. Zalitovala, že si nenechala nalít aspoň sklenku čisté vody.

Kněz, jako by to vytušil, k ní přistrčil svůj pohár s vínem. Karolína se s díky napila a cítila, jak jí nápoj okamžitě stoupá do hlavy.

„Hraběnka Stradová se proto upnula na tebe – jedi-
ně ty mu prý dokážeš pomoci. Setkání ho může přenést
do času, kdy miloval tvoji matku, a vyprostit ho tak z přítomnosti, která ho pomalu zabíjí.“

„Vy s ní ale nesouhlasíte,“ ujišťovala se.

„Přesně tak, nesouhlasím. Pro císaře bys byla jen pří-
zrak, který by jeho chorobu pouze zhoršil. Sám by nebyl
schopen rozeznat, zda se zcela nepropadá do šílenství,
když vezmeme v úvahu tvrzení hraběnky Stradové, jak
moc jsi podobná své matce.“

Karolína knězi pozorně naslouchala a nevěděla, zda jeho
argumentům může důvěřovat. Nikdy se s takto nemoc-
ným člověkem nesetkala, což také otci Matheidovi sdělila.

„Já ano, důvěřuj mi. Za poslední roky jsem se setkal
s mnoha nemocnými lidmi. A šílenství není posednutí
zlým duchem, jak nás poučují tradice. Takovému člověku
není pomoci.“

„Chcete tím říct, že císař zemře?“

„Na to je těžké odpovědět. Poznal jsem muže i ženy,
kteří s nemocí bojovali dlouhá léta a většinou zemřeli
vyčerpáním, když je drželi připoutané k postelím, aby si
neublížili. Císař má kolem sebe ale početnou suitu, jež se
o něj postará. A lékaře z mnoha zemí světa, kteří, podle
slov hraběnky Stradové, připravují nějaký zázračný lék
k jeho uzdravení. Dle mého úsudku jsou to však jen šarla-
táni, snažící se přiživit se na cizím neštěstí.“

„Jak může být císař šílený? Copak...“

„Má i světlé chvílky,“ přerušil ji otec Matheides. „Někdy
je prý velmi rozumný a schopný ujmout se samostatně pa-
nování. Pak ho však nemoc pohltí ještě nemilosrdněji...“

Kapitola IV.

Karolína opouštěla faru s těžkým srdcem i pevným rozhodnutím. Přes protesty otce Matheida se ještě jednou s hraběnkou Stradovou setká. Naposledy jí zopakuje, že ji na Hrad nebude nikdy následovat. Nechce poznat svého pravého otce, nechce mu ještě přitížit. A bude jen na hraběnce, aby to konečně pochopila a nechala ji v klidu žít její vlastní život.

Náměstí se už ponořilo do tmy, již tu a tam prosvětli-
lo okno kteréhosi domu, kde se pomalu loučili s dalším dnem. I Karolína se těšila, až ulehne do postele a spánek ji ukonejší k zapomnění. A modlila se za bezesnou noc, která dopřeje duši alespoň trochu zaslouženého odpočinku.

Jakmile vykročila na pěšinu vinoucí se ke statku, zaslechla v křoví podivné šramocení. Ohlédla se tím směrem a přidala do kroku. V noci se tu sama necítila bezpečně. V okolí se mohou potulovat lupiči a zločinci, které si rozhodně nepřála potkat.

Každým dalším krokem se však šramocení ozývalo blíž a blíž. Někdo ji sledoval, byla si tím naprosto jistá. Pokoušela se ještě uklidnit zběsilé bubnování ve spáncích

ujišťováním sebe sama, že se za ní možná vydal jen toulavý pes, příliš to ale nepomáhalo.

Statek byl stále v nedohlednu, když se kousek za ní vynořila postava, rámovaná tou nejčernější tmou, jaká kdy panovala.

Karolína se v ten okamžik otočila, neboť ucítila, jak ji propalují čísi oči.

Vykřikla a strnula. Nemohla se přimět k dalšímu pohybu a jen sledovala, jak postava klidně vyčkává a s mírně nakloněnou hlavou si ji prohlíží.

Jako by přišla z pekla, pomyslela si Karolína, a teprve teď si uvědomila, že strachy ani nedýchá.

„Kdo... Kdo jste?“ zašeptala, neboť se jí nepodařilo vykřiknout.

Postava se pohnula. Nejprve učinila dva kroky vpřed, pak jeden krok vzad. Hrála si s ní, úmyslně jí naháněla hrůzu.

Musí utéct. Přimět nohy k delším krokům a k zběsilému závodu o život. Náhle se šramocení ozvalo i na druhé straně cesty. Konečně z plna hrdla vykřikla a otočila se. A vtom se za ní vynořil Petr se svítilnou v ruce.

„Polekal jsem tě?“ zeptal se a starostlivě si ji prohlížel.

„Díkybohu, že jsi tady,“ vydechla Karolína a pak se obrátila k temné postavě. Jenomže ta už tam nestála.

„Co se přihodilo? Jsi celá vyděšená...“ Petr zvedl svítilnu do výšky, aby si prohlédl její obličej, pokřivený děsem.

„Někdo mě pronásledoval. Nějaká postava,“ vyhrkla Karolína a děkovala Bohu, že se jí vrátil hlas.

Petr vyrazil okamžitě k vesnici a se svítilnou nahlížel do všech koutů meze, ke každému křovisku, kde by se mohl neznámý ukrývat. Nikoho však neobjevil.

Jako kdyby se po něm slehla zem, pomyslela si a pocítila při tom značnou úlevu. Teď už jí snad nic nehrozí, Petr je s ní.

„Skutečně jsi tu někoho viděla?“ zeptal se Petr, když jí opět stanul po boku.

„Ano, stál přímo tamhle,“ ukázala a mráz jí přešel po zádech, když si celou událost v mysli zopakovala.

„Možná tě polekala jen tma,“ pokoušel se ji utiшит, ale pro jistotu cestu prohledal ještě jednou.

„Vidíš, jsme tu jen my dva.“ Vrátil se k ní s nepatrným úsměvem ve snaze ji trochu povzbudit.

Karolína přikývla a pevně Petra uchopila za ruku.

„Pojďme už odsud,“ pobídla ho a společně vykročili domů. „Kde ses tu vůbec objevil?“

„Šel jsem ti naproti. Zdálo se mi, že jsi na faře příliš dlouho.“

„Ach tak.“

Když se cesta začala stáčet ke statku, postava se na cestě objevila znovu. Upřeně se dívala za stále se zmenšujícími postavami manželů a pak se ráznými kroky vydala do vsi. Její úloha zde ještě neskončila. Naopak – teprve začala. Musí se však pevně držet plánu.

Karolína ten večer sama zkontrolovala, zda jsou dveře zavřené na petlici. Vlček se na ni mezitím dobýval z druhé strany a pokoušel se ji kňučením vylákat ještě na chvíli ven. Nevnímala ho. Usídlil se v ní strach, nedovolující jí myslet na nic kromě toho, jak zajistit sobě i svým blízkým bezpečí.

„Půjdeš Honzíkovi vyprávět pohádku?“ naléhala Markéta, když se Karolína posadila na lavici v kuchyni a pomalu si začala srovnávat myšlenky.

„Dnes večer ne, srdíčko,“ odpověděla a pokusila se při tom něžně usmát, aby dívku odmítnutím příliš neranila.

„Honzík bude smutný,“ pokračovala Markétka, takže se Karolína nakonec přece jen zvedla a uložila obě děti ke spánku. Skoro nevníkala, jaký příběh vypráví. Zнала už všechny nazpaměť, a mohla si tedy dovolit uniknout v myšlenkách k postavě, jež jí naháněla strach.

Přestala vyprávět v okamžiku, kdy zjistila, že obě děti už spí. Zhasila svíce, pokrývku jim přitáhla až po bradu a tiše vyklouzla z místnosti zpět do kuchyně, kde na ni čekal Petr.

„Nechceš si o té příhodě na cestě znovu promluvit?“ zeptal se, když vešla do dveří a unaveně se opřela o rám dveří.

„Dopřej mi ještě chvílku, uvařím Zuzaně bylinkový nápoj a pak ti všechno povím.“

Petr přikývl a sledoval manželku, jak dává ohřívát vodu v rendlíku. Tou pak spařila sušené bylinky ve velkém hrnku.

Zuzana už spala a Karolína zvažovala, zda ji má probudit. Nakonec usoudila, že je to nutné, pokud se má žena uzdravit. Potřebuje hodně pít, hlavně horké nápoje, aby z těla odešla horečka i nečistoty.

„Omlouvám se, musíte to však vypít,“ naléhala, když Zuzanu vzbudila.

Zuzana si promnula víčka. Tak krásně se jí spalo... Byla však Karolíně vděčná, že si dělá starost a pečuje o ni.

Karolína jí přinesla do pokoje také zapálenou svíci. Položila ji na podstavec vedle postele.

„Až to vypijete, nezapomeňte ji zhasit,“ dodala spíš pro jistotu, když Zuzaně popřála dobrou noc a vracela se k Petrovi.

„Někdo tam se mnou skutečně byl. Viděla jsem ho.“ Posadila se na lavici vedle manžela a upřela na něho své modré oči, plné nepokoje.

„Věřím ti.“

„Ach, Petře, co se to jen zase děje?“ zavzlykala.

Přisunul se k ní blíž a objal ji kolem ramen. Připadal si bezmocný – nevěděl, jak ji má utěšit. Slova, že všechno bude v pořádku, mu přišla prázdná a lživá. Sám dnes pocítil, jak se nad jejich životy stahují mračna.

„Já nevím, Karolíno, nevím.“

„Viděl jsi Jindřicha?“ Napřímila se a hřbetem ruky si otírala slzy.

„Ne, v hostinci ubytovaný není.“

„Že by mě poslechl a odjel?“

„A nemohl to být on, kdo tě sledoval?“ vykřikl najednou. Proč ho to nenapadlo už dřív? Jistě – Karolína ho určitě odmítla, snažila se ho vykázat ze svého života, což on nemohl unést a rozhodl se pomstít se jí tím, že jí nažene hrůzu.

„Ne, Jindřich by něco takového neudělal. Znam ho dobře,“ prohlásila beze stopy pochybnosti.

„Tak jistá si tím být nemůžeš. Mnoho lidí se uchýlí ke zločinu, když jsou odvrženi.“

Zavrtěla hlavou a bázně pohlédla k oknu. Uvnitř světnice hořelo několik svící, jejichž plameny se odrážely ve skleněné tabuli. Kdyby je někdo zvenku pozoroval, neměli by šanci ho spatřit. Zato on by viděl každý jejich pohyb, možná by i mohl zaslechnout útržky rozhovoru.

Necítila se bezpečně už ani v jejich vlastním domě. A možná to mají v plánu – její nepřátelé. Zmást ji, znejistit, aby ji snáze vydělali a dostali tam, kde ji chtějí mít.

„Věř mi: ať už Jindřicha nemáš rád sebevíc, on by se k něčemu takovému neuchýlil. Jsem z toho všeho tak unavená... Copak nikdy nebude konec?“

Petr jí něžně přejel prsty po tváři. „Mluvila jsi s otcem Matheidem? Je to všechno pravda?“

Karolína přikývla, ale hned zavrtěla hlavou, jako by tomu stále nemohla uvěřit. Prožila přece už tolik klidných měsíců! Proč se jí zase život bortí? Proč už ji nenechají konečně žít? Copak je tak těžké zapomenout? Ublížila snad někomu, že se jí stále mstí?

„Ano, otec Matheides se s hraběnkou několikrát setkal.“

Petr zaklel. Nechtěl tomu věřit, knězi důvěřoval, a jak to tak vypadalo, zklamal se v něm. Zradil Karolínu. Zradil jeho manželku, jeho rodinu!

„Ale s dobrým úmyslem,“ pokračovala hned Karolína. „Snažil se mě ochránit před setkáním s císařem. Hraběnka Stradová žije v domnění, že by ho naše shledání mohlo uzdravit.“

„Uzdravit?“ podivil se Petr, a tak mu Karolína převyprávěla celý jejich rozhovor.

„Do Prahy tě nepustím!“ vykřikl rozhodně.

„Nechci císaře navštívit,“ ujišťovala ho Karolína.

Petr vstal a prudce se na ni podíval. „Tvá vlastní vůle je jim lhostejná... Téhle zpropadené chásce, která nás vnímá jen jako své vlastní otroky!“

„Uklidni se, prosím, probudíš děti,“ snažila se ho umírnit a opřela se o dřevěnou stěnu lavice. Bolelo ji celé tělo. Jako by ji už oslabovala předzvěst dalšího boje. Podaří se jí znovu zvítězit nad osudem, nebo mu tentokrát podlehne? Strach se jí po malých dávkách vléval do žil.

Petr se jí dlouze zadíval do očí. „Postarám se o tebe, slibuj!“

Karolína vděčně přikývla a pokusila se usmát. Věděla, že tento slib Petr nemůže splnit, ale říct mu to nemohla. Osud už spřádá další nitky, jimiž se má ubírat jejich cesta

– její cesta. A Petra se nezalekne. Pokud to bude nutné, stane se další obětí jejího života. Zemře jako ostatní.

Cítila, jak zčervenala. Tváře měla v jednom ohni a uhasit je mohla jen odhodláním, že už nenechá zemřít žádného člověka, jehož má ráda, jehož miluje. Ne, tentokrát v tom musí zůstat sama. Už žádní další mrtví. Jen ona a osud. Souboj na život a na smrt, jako už tolikrát předtím.

„Měli bychom jít spát,“ zašeptala sotva slyšitelně.

„Ano, máš pravdu,“ souhlasil s ní. Ne nadarmo se říká, že ráno je moudřejší večera, pomyslel si.

Uplynul už týden od chvíle, kdy Karolínu pronásledovala tajemná postava, a ona stále ještě nenašla odvahu vyjít ze statku po setmění. Domov považovala za jediné bezpečné místo. Navíc se venku začínala cítit nesvá i přes den.

Svět je nebezpečný, říkala si v duchu a vyhlédla z okna na cestu. Přece se tu ale nemůže nadosmrti zavřít a předstírat, že se jí takové žití zamlouvá! Smutně se usmála. Podlehla klamu, že už všechno bude v pořádku. Zmýlila se. Přitom toužila jen po klidu a lásce, nic víc od života nepotřebovala.

Zachvěla se, když si uvědomila, že v ohrožení jsou i děti. Co kdyby se jim někdo pokusil ublížit, aby ji přiměl vykonat jeho vůli? Co kdyby nechala hraběnka Stradová unést děti, a ji by tak přinutila odjet na Hrad?

Neměla by si tyto myšlenky vůbec připouštět, živí v ní jen strach. Bylo však těžké odolat ďáblu našeptávači, který ji nenechal ani spát. Kdy naposledy prospala celou

noc? Děsivé sny o požáru a smrti byly její pravidelnou noční můrou.

Když navštívila otce Matheida, aby se dozvěděla nějaké novinky, skoro nebyla schopna promluvit. A ani knězi nebylo dvakrát do řeči. Uvědomila si, že oba svorně mlčí, a zadívala se mu do očí. Poznala, co v nich skrývá.

„Kdy?“ zeptala se.

Kněz jen pootočil hlavou a dolil si červeného vína. Nabídl i Karolíně, která však odmítla.

„Na co se ptáš?“

„Kdy jste se s ní setkal?“

Otec Matheides si hluboce vzdychl. Poprvé za svůj život začal pochybovat, zda Bůh existuje. Kdyby nad jejich životy skutečně bděl, proč by tuto nevinnou dívku vystavoval stále náročnějším zkouškám? Musel by s ní mít přece slitování. Ale možná... Možná jen zkouší její andělskou duši, zda obstojí v boji s ďáblem, aby se ubezpečil o její víře a oddanosti. Snad se nad ní po dalším vyhraném boji konečně smiluje.

„Setkám se s ní až zítra,“ řekl po krátké odmlce.

Karolína polkla. K dalšímu kroku už byla předem rozhodnuta. Čím dřív tuto záležitost nadobro vyřeší, tím dřív se bude cítit v bezpečí. Než mi někdo opět vstoupí do cesty, pomyslela si hořce.

„Chci být u toho,“ prohlásila odhodlaně.

Kněz zavrtěl hlavou. Nemyslel si, že je to šťastný nápad. Jeho postavení by jí sice mohlo zajistit jistou ochranu, přesto netušil, jakých činů je Kateřina Stradová vlastně schopná a zda by jí kněžské roucho bylo překážkou. Mocní se obvykle nezastaví před ničím, ani před samotným Bohem.

„Není to dobrý nápad, raději bych...“

„Trvám na tom, otče,“ naléhala Karolína.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.